

Sygn. akt VI Ka 817/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Protokolant: ap. apl. sędziowskiej Piotr Kamiński

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 5 października 2016 r.

sprawy T. P. (1) s. E. i J., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie

z dnia 11 stycznia 2016 r., sygn. akt IV K 699/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego T. P. (1) od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 817/16

UZASADNIENIE

T. P. (1) oskarżony o to, że:

w dniu 1 maja 2014 roku w W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a mianowicie art.45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierując w ruchu lądowym skuterem m-ki P. nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości I-0,67 mg/l, II-0,67 mg/l, III – 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązującego go zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy o sygn. IV K 699/14 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016r. orzekł:

I. oskarżonego **T. P. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego że w dniu 1 maja 2014 roku w W. na drodze publicznej umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a mianowicie art.45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości I-0,67 mg/l, II-0,67 mg/l, III – 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym skuterem m-ki P. nr rej. (...) przy czym zarzucanego czynu dokonał będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim II Wydział Karny z dnia 12 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 199/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nałożonego w/w wyrokiem na okres 2 lat obowiązującego od 23 października

2012 r. do 23 października 2014 r. tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 01.05.2014 r. – 02.05.2014 r. uznając tym samym 2 (dwa) dni kary pozbawienia wolności za odbyte;

III. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w zw. art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (cztery) lat;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, przejmując poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Wyrokowi temu zarzucił na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą surowość kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego w wyroku poprzez orzeczenie:

- w pkt I na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 k.k., § 2, art. 35 § 1 k.k. i art. 37a k.k. karę 12 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego w tym okresie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

- w pkt IV na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat;

- zaliczenie na poczet środka karnego określonego w pkt IV zaskarżonego wyroku okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 maja 2014r.;

- orzeczenie na podstawie art. 43a § 1 i 2 k.k. świadczenia pieniężnego w wysokości 8000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji w sposób prawidłowy, zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, zaś swoje stanowisko zgodnie z art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy wysnuł trafne wnioski o popełnieniu przez T. P. (1) przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Przyznanie się T. P. (1) do winy znalazło potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariusza policji R. R., który zatrzymał oskarżonego, do kontroli drogowej. Policjant przeprowadził badanie alkometrem. Pomiar zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, jednoznacznie wskazały, iż oskarżony kierował skuterem w dniu 1 maja 2014r. znajdując się w stanie nietrzeźwości. Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę zapoznał się z poprzednim wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 12 kwietnia 2013r. wydanym w sprawie o sygn. II K 1993/13. Na mocy tego wyroku T. P. (1) został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto Sąd orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Niniejszy zakaz obowiązywał od dnia 23 października 2012r. do dnia 23 października 2014r. Przedstawione powyżej okoliczności doprowadziły Sąd I instancji do słusznych wniosków odnośnie przyjętej w zaskarżonym wyroku kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd prawidłowo ustalił, że oskarżony w stanie nietrzeźwości prowadził skuter w ruchu lądowym nie tylko będąc uprzednio skazanym za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k., ale także w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia

wszelkich pojazdów mechanicznych. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła zarzutu apelacji o wymierzeniu rażąco surowej kary. W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas: "gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą" /w. SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60/. Natomiast orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest adekwatna i sprawiedliwa oraz uwzględnia całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, Sąd I instancji właściwie wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary powołane w art. 53 § 1 i 2 k.k. W pierwszej kolejności należy wskazać, że na wymiar orzeczonej kary, wpływ miał przede wszystkim stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jaki wywołał oskarżony kierując skuterem w stanie nietrzeźwości. T. P. (1) umyślnie naruszył art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Sposób naruszenia tej zasady należy ocenić, jako znaczny. T. P. (1) kierując skuterem marki P. nr rej. (...) w dniu 1 maja 2014r., według pomiaru stanu trzeźwości, w pierwszym badaniu uzyskał wynik 0,67 mg/l, drugim 0,67 mg/l a w trzecim 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przekroczył zatem ponad dwukrotnie normę, o której mowa w art. 115 § 16 k.k. / stan nietrzeźwości wynosi ponad 0,25 mg/l/ Postępując w ten sposób, naruszył orzeczony wobec niego prawomocnym wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013r. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Skarżący niesłusznie powołuje się w apelacji na stan niewiedzy odnośnie tego, że przedmiotowy zakaz dotyczył jedynie samochodów, a nie odnosił się do skuterów. W tym miejscu należy wskazać, jak słusznie podkreślił Sąd I instancji, że pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym na nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower. Skuter jest rodzajem motoroweru, w związku, z czym jest zaliczany do pojazdów mechanicznych niezależnie od pojemności silnika. Nietrafnie, więc oskarżony wskazuje, że pozostawał w błędnym przekonaniu, że orzeczony wobec niego zakaz nie dotyczył skuterów. Uwzględnienie przez Sąd błędu, na który powołuje się oskarżony, mogłoby mieć miejsce jedynie w przypadku, gdyby błąd ten był usprawiedliwiony. Natomiast w zachowaniu oskarżonego nie sposób dopatrzeć się stanu nieświadomości, na który powołuje się w apelacji. Zakaz dotyczył wszelkich pojazdów mechanicznych. Niewątpliwie skuter, który prowadził w dniu 1 maja 2014r., należy do tej kategorii. Dlatego też, zarzuty skarżącego nie są słuszne. Tym bardziej jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż T. P. (1) prowadzi działalność gospodarczą polegającą na naprawie samochodów i zagadnienia dotyczące budowy pojazdów są mu znane. T. P. (1) w swoich wyjaśnieniach przyznał się, że przed rozpoczęciem jazdy skuterem w dniu 1 maja 2014r. spożywał alkohol. Będąc uprzednio skazanym za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. powinien wiedzieć, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości stanowi przestępstwo. W takiej sytuacji zachowanie oskarżonego świadczy o lekceważącym stosunku do obowiązujących norm prawnych. Okolicznością obciążającą jest również fakt, że T. P. (1) widząc jadący za nim radiowóz policyjny chciał uniknąć kontroli. Znacznie przyspieszył i wykonując gwałtowny manewr skrętu, doprowadził do wywrócenia się skutera, czym, niewątpliwie naraził pasażera na niebezpieczeństwo utraty zdrowia. Tym bardziej, że oskarżony oraz świadek B. K., poruszali się skuterem bez kasków ochronnych. Jechał głównymi ulicami (...). Naraził tym samym na niebezpieczeństwo pozostałych uczestników ruchu drogowego. Ponadto należy mieć na uwadze, że oskarżony miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem. Podjęta przez niego decyzja o kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwości była spowodowana błahą okolicznością. T. P. (1) jechał do sklepu, do którego niewątpliwie z uwagi na bliską odległość mógł pójść pieszo. Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe względy, nie doszukał się naruszenia przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wymiar orzeczonej wobec T. P. (1) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatny do stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego przestępstwa. Wymierzona kara jest zbliżona do dolnego progu zagrożenia i uwzględnia okoliczności życiowe, na które powołuje się skarżący w apelacji. Sytuacja osobista oraz rodzinna oskarżonego w postaci sprawowania opieki nad ojcem oraz prawdopodobieństwo wystąpienia skutku w postaci upadku jego działalności gospodarczej, istnieją niezmiennie od chwili, gdy oskarżony dopuścił się popełnienia przedmiotowego przestępstwa. T. P. (1) miał pełną świadomość swojej uprzedniej karalności oraz obowiązującego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, powinien więc zdawać sobie sprawę z konsekwencji jakie pociąga za sobą jazda w stanie nietrzeźwości i że skutki takiego postępowania, obejmą także członków rodziny. Wymierzona kara uwzględnia przyznanie się do winy oraz stosunkowo krótki odcinek drogi, jaki oskarżony przejechał na skuterze w stanie nietrzeźwości. Należy także odwołać się do gradacji kar orzekanych. Najpierw stosowano kary nieizolacyjne w postaci kary ograniczenia wolności. Okazały się nieskuteczne skoro ponownie oskarżony popełnił przestępstwo skierowane

przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Sąd Okręgowy nie dostrzegł pozytywnej prognozy kryminologicznej. Wysoki stopień naruszenia zasad ruchu drogowego, to jest w zakresie stanu nietrzeźwości oraz wywołanego zagrożenia na drodze, wykluczają skorzystanie z dobrodziejstwa wymierzenia oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem wykonania lub innych o charakterze nieizolacyjnym. Zignorował wcześniejsze orzeczenie, które już wtedy powinno być przestrogą przed popełnieniem kolejnego przestępstwa. Wyrok Sądu Rejonowego jest słuszny także w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Oskarżony prowadząc pojazdy mechaniczne w stanie nietrzeźwości naraża innych uczestników ruchu drogowego na niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia. Okres 4 lat zakazu winien być wystarczający dla osiągnięcia celów wychowawczych i prewencyjnych. Sąd odwoławczy nie dokonał zaliczenia okresu zatrzymania dokumentu prawa jazdy na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bowiem oskarżony popełnił ponownie przestępstwo w dacie obowiązywania uprzednio orzeczonego zakazu a dokument prawa jazdy nie został w niniejszej sprawie zatrzymany. Prawo jazdy oskarżonego zostało zatrzymane w sprawie o sygn. II K 1993/13, w której został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w niniejszej sprawie, obowiązuje oskarżonego od daty prawomocności wyroku. Z uwagi na wymierzenie T. P. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy uznał, że zachodzą przesłanki określone w art. 624 § 1 k.p.k. uzasadniające zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym i tym samym przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.